

лече задъ насъ се стелѣха на тераси чуднитѣ варненски лозя, и подъ тѣхъ се бѣлѣше кацналиятъ въ Евксиноградъ дворецъ! А на лѣво все по се откиваше пристанището съ параходи, мауни, фелики.

— Добра стига! — догони ме врачанчето.

— Далъ Богъ добро. Поумори ли се?

— Не. Ти бързо плавашъ, ете...

— Ще се научишъ и ти. Но щомъ се поуморишъ, ще кажешъ да се върнемъ.

То не отговори и потеглихме. А водата ставаше все по-хладна. (Колкото сте по навътре, толкова водата е по-враждебно студена!).

— Шопе, кажи, щомъ се поуморишъ. Не бива да се пресилвашъ. Ако ти се схване ржка или кракъ, не ще има какъ да си помогнешъ: ти не умѣешъ да си почивашъ на гърбъ.

То пакъ не отговори. Шопъ! Каже ли „не-чемъ“, на това умира. А не бѣше приумица това, което му внушавахъ: отъ еднообразнитѣ движения при плаване наистина ви се схваща ржка или кракъ. И свършено е съ васъ: на дъното сте!

— Слушай, викамъ му, — не се шегувамъ: ако ти се схване ржка, все още мога да те спася, но ако ти се схване нога, отиде на дъното! Я да се върнемъ!

— Нечемъ. Не съмъ се йоще уморилъ ете:

Проклето врачанче! Ще се удави, че ще удави и менъ. Оглеждамъ се, — ние сме вече въ широкото море. Брѣгътъ е почернѣлъ отъ хора: — нашитѣ другари сж се облѣкли и сж насѣдали горе да ни следятъ. Стана ми страшно.

— Шопе, разбери, и връщане има: ние трѣбва да сме вече на половинъ часъ далечъ отъ брѣга.

Врачанчето едвамъ сега се извърна назадъ, после ме загледа удивенъ и избѣли зжди като вълкъ: